

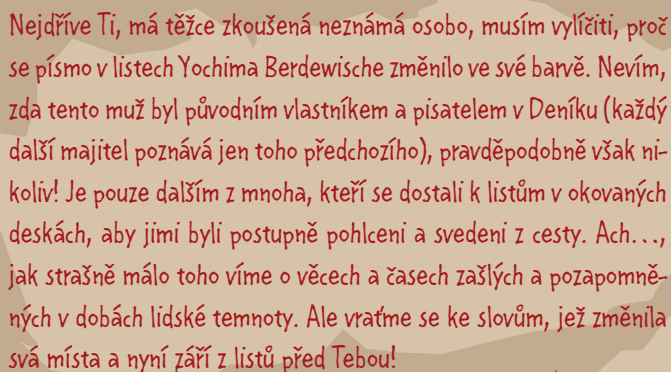
KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Jestliže i Tebe, neznámý příteli, vylekala červeň vytékající v pramenech světla z okovaných desek, věz, že život Tvůj jest v nebezpečnoství větším, než doposud jsi kdy mohl zpoznati. Není to sen ani zlá můra, jež dozajista vylekala Tě, ale důsledek zvědavosti Tvé a zřejmě i dalších blízkých osob, kteréž se nechaly unést pomíjivou aureolou moci. Věř mi, že pokusím se Ti pomoci napravití běh času, jenž přičiněním nezměrných a jen málo tušených sil ubírá se nyní po chmurných cestách!

Elizanna nervózně poposedla na kraji postele. Oči jí přejížděly po dalších rádcích, svítivě vystupujících z papíru, že ani nepotřebovala jiný zdroj světla.

Mé jméno je Perucie Darakovská a musím se pokusit o nápravu svých i Tvých nerozvážných činů, abych stejně jako všichni neznámí přede mnou opět vrátila rovnováhu věcí tam, kde původně byla. Prosim Tě tedy o trpělivost, abych Ti mohla vysvětlit alespoň základní poznatky, jež jsem se i já dozvěděla stejnou cestou, jen o mnoho let dříve. Než se tak však stane, ujisti se, že máš ve své blízkosti dostatek světla, připraveného k zažehnutí. Nevím, nakolik pokročila věda i technika od současného roku 1914. Snad i Ty máš k ruce kalendář, vycházející z našeho letopočtu, ale po tom, co jsem v posledních týdnech viděla, je možné vše. Přesto... ať se jedná o primitivní oheň, elektřinu, petrolejovou lampu... to vše je dobré pro zachování Tvého bezpečí.

Elizanna rychle vstala a potichu otevřela skříň. Z plátěné vesty, visící na dřevěném ramínku, vyndala obě baterky, malou bodovou lampu ke klíčům a ještě celý balíček sirek, jejichž hlavičky se rozžehly na jakémkoliv drsném povrchu. Trochu uklidněna si vyrovnala věci kolem rozložených listů. Očima zabloudila do okna vikýře, za nímž se tlačila černočerná tma, tak jak je ostatně v noci obvyklé. Nic výjimečného jinak venku nezahlédla, snad jen odlesk měsíce, ukrytého kdesi na druhé straně střechy. Přesto ani na okamžik neváhala... Pochybovat o radách pratety Perucie se nevyplácelo!

Nejdříve Ti, má těžce zkoušená neznámá osobo, musím vylíčit, proč se písmo v listech Yochima Berdewische změnilo ve své barvě. Nevím, zda tento muž byl původním vlastníkem a pisatelem v Deníku (každý další majitel poznává jen toho předchozího), pravděpodobně však nikoliv! Je pouze dalším z mnoha, kteří se dostali k listům v okovaných deskách, aby jimi byli postupně pohlceni a svedeni z cesty. Ach..., jak strašně málo toho víme o věcech a časech zašlých a pozapomněných v dobách lidské temnoty. Ale vraťme se ke slovům, jež změnila svá místa a nyní září z listů před Tebou!

Cosi v domě zašramotilo a Elizanna sebou vylekaně trhla. Připadala si jako u televize při sledování strašidelného filmu, který příliš mnoho prožívala. Zároveň si ale uvědomila, že se jménem Yochim Berdewisch se opravdu v Deníku nesetkala. Jenom s Perucí coby majitelkou Deníku... A to vždy v souvislosti s nějakou událostí či pokusem v Jeskyni. Proto děvčata samozřejmě a logicky považovala poznámky v okovaných deskách za její dílo. Až nyní jí v hlavě bliklo poznání, že Deník je pravděpodobně daleko starší, než s Gaiou a Bárou předpokládaly. A že pratetě původně nepatřil...

Tvým přičiněním a s pomocí dalších Zsvěčených jste otevřeli Most. Ani já, ani Berdewisch přede mnou netušíme, odkud a kam vede. A jestli my jsme jeho koncem, či jedním z oblouků odrážejících se dále do neznáma. Je však pevně rozkročený v našem čase, a pokud se nenajde Klíč k jeho zavření, přicházeti po něm budou tvorové Druhé strany. Připutují po něm ti, kteří čekají na příležitost a stále hladoví. Není to však hlad, jaký znáš možná i Ty. Je ovládá pocit daleko horší a stravu, po které bezmezně touží, jsme MY LIDÉ! My a naše emoce, pocity a hlavně zdroj, který se dá vždy obnovovat. Tím je náš STRACH! Ano, to je jejich mana, po níž pasou ze všeho nejvíce, a proto posílají Lovce. Ti přicházejí jako první, pár okamžiků po otevření Mostu. Jedinou obranou je obrnit svou mysl a nedovolit strachu, aby je přivolal. Jsou jako ohaři jdoucí po stopě, a čím je Tvůj strach intenzivnější, tím dříve Tě najdou. Stejně jako i ostatní, podléhající svým přirozeným pudům. Být vždy připraven, mít dostatek světla nejen v srdci, ale i v dlaní, to je základem vrácení rovnováhy před osudný krok. V tuto chvíli již nemáš dost času pro další čtení. Musíš odejít a setkat se s těmi, kteří také v osudný okamžik neměli anděla spánku ve svých očích. Protože Ti jsou zatím ušetřeni. Ostatním musíš pomoci Ty a další Zsvěcení, s nimiž jsi tak neblaze pokoušela Osud. Rychle..., vyhledej je a najdi místo, odkud se Temnotě můžeš postavit. Zapomeň však na Jeskyni, ta je pro jakékoliv plány na dlouhý čas příliš nebezpečná. Teprve až získáš Klíč, pak přijde Tvůj čas. Dříve ne!

Mokrý plesknutí do okenního skla jí rychle zvedlo hlavu od svítících rádků. Cosi tmavého se chvělo na druhé straně tabule a pomalu sjíždělo po nakloněné rovině. Proti hvězdné obloze dobře neviděla, co to

vlastně je, ale zdálo se to velké a těžké. Skoro se podivila, že se okno nerozbilo.

Na zádech ucítila mravenčení opožděného leknutí a v tu chvíli se jí zdálo, že velikost neznámé věci za sklem se ještě zvětšila. Alespoň svit hvězd byl překryt oním lehce pulzujícím předmětem, od kterého ji dělilo pouze tenké střešní okno.

Reflexivně sáhla po jedné ze svítilen, připravené vedle rozházených listů Deníku, a namířila ji do temného obdélníku skla.

Pak rozsvítila.

Proud světla vystřelil z baterky a plnou silou udeřil do temného stínu za sklem. Na vteřinu zahlédla nepravidelný kulatý tvar, po jehož obvodu se natahovala a zachycovala malá silná chapadla. Věc za oknem vypadala jako mořská sasanka, jen její tmavá barva nekorespondovala s obrázky v přírodovědných atlasech. A také velké tmavé oko bez náznaku víčka, upřeně ji pozorující.

Světlo jako ohnivý kužel rozčíslo tmu a pohltilo tvora. A v příštím okamžiku se ta podivnost za oknem ztratila, jako by ji někdo odfoukl pryč.

Elizanna překvapeně zamrkala. Reakce ji zdržela jen dvě, možná tři vteřiny. Pak začala jednat zcela racionálně a přirozeně, jako by tuto činnost již zakusila mnohokrát.

Vyklouzla z noční košile a rychle na sebe natáhla tričko a svetr. Ze zásuvky vyndala přeložené rifle s lacle a mnoha kapsami. Ve spěchu naházela do praktického batohu to nejnnutnější, co ve svém pokoji našla. Včetně náhradních monočlanků do baterek, tří balíčků zápalek a vymontovaných žárovek ze stropního světla. Nepřemýšlela, jak to bude dole vysvětlovat matce. Neměla v plánu ji vlastně ani budit.

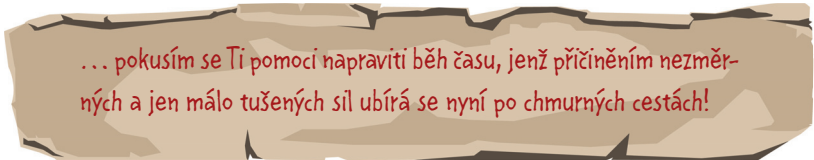
Rychle se natáhla po hodinkách na stolku a přitom automaticky klepla do budíku, aby vypnula ranní zvonění. Ruka se však zastavila v půlce pohybu.

*Rychle se podívala na své náramkové hodinky, připnuté na zápěstí. Přes tvář jí přelétl údiv.
Pak si ale vybavila slova v prvním odstavci Deníku...*

Její digitální budík, napájený baterií a dálkově řízený impulzy z vysílačů, ten který se za rok neodchýlil ani o vteřinu, ukazoval stále jednu hodinu po půlnoci a deset minut k tomu. Stejně jako před hodinou, kdy ji vylekala karmínová záře. Rychle se podívala na své náramkové hodinky, připnuté na zápěstí.

Přes tvář jí přelétl údiv. Pak si ale vybavila slova v prvním odstavci Deníku...

... pokusím se Ti pomoci napravit běh času, jenž příčiněním nezměrných a jen málo tušených sil ubírá se nyní po chmurných cestách!

Zdálo se, že čas, alespoň takový, jaký ho doposud znala, se zastavil!

Konec I. části